

SANOJEN JA LUKUJEN SYMBOLIIKKAA

Pekka Ervastian esitelmä 19.4.1925

Olemme tässä koettaneet syventyä Kabbalan mysterioihin ja yleensä vanhan mysteriokielen salaisuuksiin ja olemme tehneet sen merkillisen havainnon, että näissä vanhoissa kielissä, ainakin hebreankielessä, jota vähän olemme koettaneet tutkia, on merkillinen taika olemassa. Hebrean- ja sanskritintinkielissä on kirjaimilla ja sanoilla numeroarvonsa ja täten kielen sanat numeroiden kautta tulevat sisältämään semmoista, jota ne eivät pinnalta katsoen muuten sisällä. Ja me saamme, että pyhissä kirjoissa on olemassa toinen, peitetty sisältö ulkonaisten sanojen takana, sillä sen kautta, että erilaisten sanojen numeroarvo voi olla sama, voidaan niiden sanojen merkitystä vaihtaa toisiinsa.

Kun me sitten tällaisista kabbalistista tulkitsemistapaa käytämme esim. hebreankielisiä pyhiä kirjoituksia tutkiessamme, huomaamme, että siinä nähtävästi on käytetty merkillistä tietoa ja järkea silloin, kun itse sanoja ja lauseita on luotu. Sanat eivät ole syntyneet sattumalta vaan ovat viisaasti luotu. Ja jos taas toiset sanat ovat kun syntyneet sattumalta, on siinä sattumassa vaikuttanut merkillinen luonnon oikku, joka on johtanut ihmisiä silloin, kun eivät itse ole tienneet.

Tämän asian johdosta kysyttiin minulta kerran, eikö voisi ajatella toisten kielten, kuten suomenkielen, suhteen samanlaisen lain vallitsevan. Siihen minun täytyi silloin sanoa, että minä en uskalla sanoa mitään kielen suhteen, jota en siltä kannalta ole yrittänyt koskaan tutkia. Nämä asiat ovat niin laajoja, ettei siinä yksilö pitkälle pääse, jos umpimähkään alkaa tutkia. Ne asiat, jotka olen esittänyt sanskritin ja hebreankielen suhteen, ovat tunnettuja asioita tutkijoille, mutta jos rupeaisimme suomenkieltä tutkimaan, merkitsisi se, että ryhtyisimme johonkin uuteen.

On olemassa eräs ala, jossa tätä kabbalistista tulkitsemistapaa on käytetty – ja varsinkin täällä Euroopassa kabbalistien kesken

– ja se on ihmisten nimien tulkinta. Nimet ovat useinkin vanhoista kielistä syntyneet, ja vaikka ne olisivat uusimmistakin kielistä syntyneet, on niissä kuitenkin ehkä jonkinlainen taika. Ja ainakin on kabbalistien kesken tultu siihen, että nimien valinta, kun vanhemmat valitsevat nimet lapsilleen, ei ole täydellisesti sattuman varassa. Vaikka vanhemmat aivan kuin umpimähkään valitsevat nimen lapselle, niin se ei ole aivan sattuman varassa, vaan siinä on ollut luonnon vaisto, että he valitsevat sellaisen nimen, joka lapselle sopii, tai nimessä oleva taika vaikuttaa lapseen, niin että hän kasvaessaan enemmän tai vähemmän tulee nimensä kaltaiseksi ja saa semmoisen karakterin, joka nimessä piilee. Syvemmät kabbalistit ajattelevat, että nimi on tullut lapsen synnynnäisen karakterin mukaan.

On olemassa kabbalallinen nimien tulkitsemis- ja tutkistapa. Jokainen ihminen voi siis merkitsemällä nimensä saada siitä sen kabbalastisen arvon ja sitten tuota arvoa tutkimalla päästä selville omasta karakteristaan ja vieläpä omasta elämän juoksustaan. Sitäpaitsi ei ainoastaan nimeä käytetä, vaan siihen lisätään syntymävuosi, -kuukausi ja -päivä, ja näin saadut numerot yhdessä antavat avaimen ihmisen karakteriin ja kohtaloon. Koetan myöhemmin antaa muutamia tällöisiä esimerkkejä ja esittää itse tätä tutkimistapaa, mutta koska mielestäni semmoinen paljas tutkimis- ja tulkitsemiskeino ilman muuta olisi liian pintapuolinen, niin tahdon, ennenkuin mihinkään semmoiseen ryhdymme, vähän perustella koko tätä menettelytapaa. Jos ainoastaan itse menettelytapaan ryhdymme, on se kuin pintapuolista leikkiä ja povaamista. Totuudenetsijä ei tyydy mihinkään pintapuoliseen, oli se kuinka hämmästyttävä tahansa, sillä hän tahtoo ymmärtää asiaa. Ja koska tällöinen tulkinta- ja menettelytapa perustuu lukuihin, niin on syytä tarkastella ja tutkia hieman lukujen taikaa, tehdä huomioita siitä, millä tavalla luvut itsessään ovat mystillisiä, merkillisiä, sisältörikkaita; ymmärtää siis, että on perää tuossa vanhassa lauseessa, jota vanhan ajan filosofit käyttivät Pythagoraan ja Platonin mukaan: „Jumala on

oikeastaan suuri geometrikko, hän menettelee mitta-
ausopillisesti silloin, kun hän maailman luo.“ —

Tämä lukujen taika paljastaa meille, kun koetamme sitä tutkia, sen ihmeellisen totuuden, että koko olemassaolo on oikeastaan rakennettu luvuille, että koko olemassaolo on itsessään äärettömän salaperäinen, äärettömän säännöllinen, matemaattisesti tarkka ja sanomattomasti salaperäinen. Eikä meidän tarvitse ajatella muuta, kuin että koko meidän aikamme on luonnon mukaan luvuille perustettu ja ne eivät ole tuulesta temmattuja, vaan luonnon itsensä antamia. Meillä on yön ja päivän vaihtelu, se jo tekee elämän kahdenlaiseksi, siinä on kaksi vastakohtaa. Luonto vaihtelee aina kahden vastakohtan välillä, mutta niiden välillä on taas olemassa hämärä, aamu ja ilta. Silloin on neljä aikaa vuorokaudessa, ja samoin on vuodessa neljä vuodenaikaa: kesä ja talvi ja niiden välillä syksy ja kevät. Ne eivät ole tuulesta temmattuja numeroita.

Kun sitten tahdomme tutkia, miten ihmiset ovat näitä lukuja ymmärtäneet ja niitä merkinneet, niin on hyvä ensin vähän ajatella, miten nyt aivan luonnollisella tavalla lukuja merkitsemme. Silloin teemme sen havainnon, että roomalaiset mitä käytännöllisimmällä tavalla merkitsivät lukuja. Ajatelkaamme nyt, että tahdomme merkitä ykkösen; silloin on aivan luonnollista, että vedämme suoran viivan ja kakkoseen vedämme kaksi viivaa, kolmoseen kolme j.n.e. Jokainen ukko maalla, joka ei ole koulua käynyt, merkitsee sillä tavalla aina kymmeneen saakka. Ja niin olisi kaikista luonnollisin tapa merkitä. Mutta minkä havainnon on ihminen hyvin varhain tehnyt? Sen, ettei ole käytännöllistä vetää hirmuisen suurta määrää viivoja.

Ja me nyt ajattelemme, että ensin on merkitty näin 10:een saakka, niin silloin on tullut mieleen, että 10 alkaa toista kymmentä. Mikä on silloin luonnollisempaa, kuin että merkitään se ristillä, siis ykköseeseen pannaan poikkiviiva. Jos meillä nyt on ukkoja maalla, niin tiedämme, etteivät he suinkaan

kouluuttamattomassa järjessään odota tällaista merkintää 10:een saakka, vaan he merkitsevät vaikka 3:een saakka suorilla viivoilla, mutta jo 4 , 5 taas kahdella poikkiviivalla . En mene takaamaan, että he niin tekevät, mutta on luonnollista, että ihminen turvautuu poikkiviivoihin myös, sillä muuten ei olisi kylliksi tilaa.

Kuitenkin voimme tältä kannalta ajatella, että roomalaiset olisivat olleet niin viisaita että he, kun ovat päässeet 9:n ohi, ovat 10:n jo alkaneet poikkiviivalla. Meidän itseasiassa ei sovi ajatella, että kuka tahansa roomalainen olisi keksinyt, että 10 saa alkaa poikkiviivalla. Mehän tiedämme, että tämä on viisaudesta lähtenyt, sillä siinä on jo kabbalismia, siinä on numeroiden tuntemista takana. Siinä on takana se, että 10 on luonnon täydellinen luku; ja luonnon täydellisyyttä silloin, kun se on ilmenneenä, on merkitty ristillä, joka on ympyrän sisällä . Silloin on koko manifestationi syntynyt, silloin on henki ja aine ilmennyt. Siis auringonpyörä kuvaa maailmaa ja siinä piilee luku 10. Roomalaisessa järjestelmässä on jätetty ympyrä pois ja otettu vain risti sisältä kuvaamaan lukua 10. Kiinalaisilla myös on juuri 10 tämä risti; roomalaisilla se ei ole samassa asennossa kuin kiinalaisilla vaan näin: X.

Kabbalistisesti tämä on aivan oikea merkki, sillä me tiedämme, että $10 = 4$, ja tämä X on 4 ilmansuuntaa. Mutta 4:n kabbalistinen arvo on $1 + 2 + 3 + 4 = 10$, joka redusoituna on $1 + 0 = 1$ 10 eli jumalallinen luonto on yksi, yksi kokonaisuus. Kabbalistisesti se on yhtä, ja 4 on juuri sama kuin 10 tämän laskun mukaan. 10 on siis aivan oikein merkitty näin X.

Jos ajattelemme, että yksi merkittiin viivalla, niin on luonnollista, että 2 taas on kaksi viivaa j.n.e. Kun meillä on $10 = X$, niin on luonnollista, että $11 = XI$, $12 = XII$, ja $13 = XIII$. Mutta sen sijaan, että roomalaiset olisivat käyttäneet näitä viivoja 10:een saakka, he tekivät sen luonnollisen tempun, että jakoivat X:n kahtia ja siitä tuli $V = 5$. Sillä tavalla saivat he kolme perusmerkkiä: X, V, I. Nyt oli luonnollista, että sensijaan, että 4

olisi merkitty suorilla viivoilla, ajateltiin, että 4 on 5 - 1 ja se merkittiin siis näin, että V:n vasemmalle puolelle pantiin I, siis IV, ja samoin 9 oli 10 - 1, siis IX. Siten saatiin vähän tilaa ottava merkitsemistapa. 20 merkittiin luonnollisesti XX. Mutta kun tultiin 50:een, niin oli helpompaa muodostaa se V:stä ja se merkittiin L, joka on kirjaimena iso L, kuten v = V ja i = I. 500 saatiin siten, että L:ään pantiin yksi viiva lisää, joten saatiin = delta = D. 100 = centum = C; 1000 = mille = K.

Tällä tavalla roomalaiset menettelivät mitä yksinkertaisimmalla ja viisaimmalla tavalla. Jos me kirjoitamme 1925 roomalaisella tavalla, niin siihen tulee ensin tuhat = M, sitten 900 = CM, joka saatiin siten, että 1000:sta otettiin pois 100, sitten 20 = XX ja 5 = V, siis koko kulu on MCMXXV.

Toista on tietysti, että nämä roomalaiset lukujen merkit eivät mainiosti sovi laskemiseen. En tiedä, onko roomalaisilla ollut etevä laskijoita, mutta ei heidän laskusynteeminsä ole ollut niin helppo kuin meidän. Me olemme saaneet numerot arabialaisilta ja he taas Intiasta. Me voimme huomata, miten pienillä muutoksilla meidän numeromme ovat tulleet intialaisilta. Yksi sanskritinkielessä kirjoitetaan meillä on 1 tai 1, jos tahdomme koristeellisemmin sen kirjoittaa. Kaksi sanskritinkielellä on , arabiankielellä . Meidän kakkonen on hyvin intialaisen näköinen. Sanskritinkielessä kolme on , arabiankielessä ; meidän kolmonen on samannäköinen, olemme vain jättäneet pois viivan, joka pitää riviä yllä. Neljä on sanskritinkielessä , joka on meidän 8 näköinen. Arabialaiset kirjoittavat neljä , josta meidän 4 on tullut ehkä niin, että olemme katsoneet sitä toiselta puolen. Selvä tapa on myöskin ollut merkitä neljä neliöllä , josta sitten on tullut 4. Viisi sanskritin kielessä kirjoitetaan , arabiankielessä , josta meidän 5 on tullut. Ensin se oli , johon sitten liitettiin viiva ylös. Ranskalaiset kirjoittavat vieläkin ilman sitä yläviivaa. Kuusi sanskritinkielessä on , kuten meidän 3 nurin; arabialaiset kirjoittavat sen , josta kääntämällä on tullut meidän 6. Seitsemän on sanskritinkielessä , arabialaisilla , josta taas kääntämällä

olemme saaneet 7. Kahdeksan sanskritinkielessä on , kuten meidän kuutosemme; arabialaisilla . Meidän 8 muistuttaa hyvin vähän näitä, se on pikemmin kuin kaksi neliötä päällekkäin, vaikka emme sitä niin jäykästi kirjoita. Yhdeksän sanskritinkielessä on , arabiankielessä se on sama kuin meillä. Nolla on sanskritinkielessä O ja arabiankielessä piste. Piste ja ympyrä on sama asia, koska piste ei ole olemassa ja ympyrä on äärettömyys, joten 10 on tullut siitä.

Tämä kymmenjärjestelmä on tehnyt hyvin helpoksi laskemisen, sentähden Intiassa ja ennenkaikkea Arabiassa matematiikka ja astronomia ovat olleet hyvin pitkälle kehitettyjä tieteitä. Jos taas vähän ajattelemme näiden lukujen nimiä, niin 1 sanskritinkielessä on eka. Se muistuttaa suomenkielen yksi-sanaa, sillä niissä on k molemmissa. Sata taas sanskritinkielessä on eurooppalaisittain merkittynä cata, josta on tullut latinalainen centum ja siitä taas muihin kieliin. Kaikissa kielissä se on samantapainen ja merkillistä kyllä, suomenkielessä melkein sama sana. Mitä tuohon eka -sanaan tulee, niin hebreankielessä se on echád, kreikankielessä eis muistuttaa myös sitä vähän; muissa kielissä se ei ole niin paljon samantapainen. Mutta mikä on mukava eka -sanauhteeseen, on se, että se muistuttaa paljon erästä kreikkalaista ja latinalaista sanaa, joka merkitsee toista asiaa, mutta kabbalistisesti on sukua sille. Se sana on latinaksi ja kreikaksi ego, sanskritinkielellä aham. Kuka tietää, vaikka sillä olisi yhteyttä eka-sanaukseen; se merkitsee minä, ja minä on ykkönen, ihminen on yksilö. Englanninkielessä minä on I, joka on taianomainen siitä että se kirjoitetaan i:llä, joka on yksi sisällön puolesta. Saksalainen ich alkaa i:llä, sentähden saksalaiset mystikot sanovat, että „das Ich des Menschen“ on tuommoinen olemassaolon pilari I. Se on myöskin jumalallinen Minä, ja jumalallinen Minä, kuten IHV, sanoi Moosekselle: „Minä olen se, mikä Minä olen.“

Kaksi on myös semmoinen sana, joka on samanlaisena kaikissa indoeurooppalaisissa kielissä. Sanskritinkielessä se on

dva, josta sitten on tullut kaikkiin muihin kieliin: ranskaksi se on deux, englanniksi two, saksaksi zwei, ruotsiksi två j.n.e. Tämä on hyvin merkillinen sana äännettynä, sillä jos ajattelemme, että itse olemme ykkönen, niin sinä on kuin kakkonen, ja sinä on näissä kaikissa kielissä sama sana kuin kaksi. Latinaksi tu = sinä, duo = 2; ranskaksi tu, toi = sinä, deux = 2; englanniksi sanotaan aina monikkomuoto, mutta siinä on kyllä sinä = thou, jota käytetään ainoastaan Jumalaa puhutellessa, ja two = 2; saksaksi sinä = du, zwei = 2; ruotsiksi du = sinä, två = 2.

Suomenkielessä sana seitsemän muistuttaa toisten kielten seitsemän -nimityksiä. Sanskritinkielessä se on sapta, hebreankielessä hepta, romanialaisissa kielissä aina s:llä alkava, samoin germaanisissa kielissä, kuten sieben saksassa sju ruotsissa. Venäjänkielessä se myös alkaa s:llä.

Jos vähän ajattelemme näiden lukujen merkitystä, niin ensin on luku 1, josta jo olemme puhuneet, että se on alku, Jumala, henki, 2 on taas vastakohdat: aine ja henki, kylmä ja kuuma, yö ja päivä j.n.e. Se on siis kaksi vieretysten ja parittain, mutta myöskin vastakkain; siinä luvussa voi siis olla epäily. Merkillistä kyllä, kun ajattelemme asiaa, niin saamme, että näissä indoeurooppalaisissa kielissä tuo kakkonen kuuluu sanaan epäily. Latinalainen sana epäily merkitsee dubium, siinä on selvästi du = 2. Siitä on johtuneet sitten ranskan- ja englanninkielen vastaavat sanat. Saksankielessä on epäily Zweifel ja ruotsissa tvivel, jossa molemmissa on selvästi sana kaksi alussa. Siis juuri epäilyksessä on ilmaistu tuota ajatusta kaksi, siitä kai johtuu, että avioliitossa, jossa tarvitaan kaksi henkeä, on aina epäily lähellä.

Luku 3 on ensimmäinen luku, josta lukujen moninaisuus alkaa, ja se on ensimmäinen luku, josta syntyy mitään ilmennystä. Jos me ajattelemme esim. geometriaa, niin me emme saa mitään kuviota ilman kolmea pistettä. Kolmas on se, joka alkaa moninaisuutta. Meidän maailmamme on kolmiulottuvainen, tässä on kolme kohtisuoraa suuntaa. Kolme täytyy siis olla takana aina, jotta olisi

mitään todellisuutta. Kaikissa uskonnoissa on Jumala ilmennyt kolminaisena, ihmisessä on kolminaisuus: tieto, tahto ja tunto tai henki, sielu ja ruumis. Kaikki kristilliset kirkot ovat joutuneet harhaan, kun ovat jakaneet ihmisen vain kahteen osaan, sieluun ja ruumiiseen; siitä johtuu epäily, sillä ei kukaan voi löytää mitään sielua; kahdesta ei synny mitään kokonaisuutta. Näin kristillinen kirkko kielsi oman henkisen opettajansa, apostoli Paavalin opetukset, sillä hän sanoi, että ihmisessä on kolme puolta. Sentähden kaikessa ilmennyksessä täytyy olla kolme, ei voi olla kaksi äärimmäistä, ellei ole keskikohtaa. Jos sanotaan, että ihmisellä on kuolematon henki ja sitten tämä ruumis, niin täytyy olla sillä välillä sielu, joka yhdistää ne äärimmäisyydet. Ei mitään aikaa olisi, ellei olisi kolmea: menneisyyden ja tulevaisuuden välillä on nykyisyys; ei olisi mitään sukupuolia ilman kolmatta: täytyy olla lapsi, joka on alussa sukupuoleton. Täytyy olla kolme, muuten eivät äärimmäisyydet pääse yhteen. Olemattomuuden ja olemisen välillä täytyy olla tuleminen; ja olemisen ja olemattomuuden välillä täytyy olla häviäminen: syntymän ja kuoleman välillä on elämä. Me emme voi tietää mitään tästä maailmasta, emme voi tehdä mitään havaintoja muuten, kuin että meillä on sielussamme aika, avaruus ja syysuhde. Ne määräävät ja rajoittavat kaikkia meidän aistimuksiamme ja tajuntaamme. Sentähden ovat vanhat roomalaiset sanoneet: „Tres faciunt collegium“, se on: „kolme muodostaa collegiumin“. Siihen vetoavat vapaamuurarit. Mitään kokonaisuutta ei voi tulla jos kaksi, täytyy olla kolme. Niinhän me huomaamme, jos pyhiä kirjoja luemme, että aina esiintyy kolme.

4 on taas ensimmäinen parillinen luku ja siitä alkavat moninaisuudessa parilliset luvut. On 4 ilmansuuntaa, 4 vuodenaikaa j.n.e. Sentähden meillä on pyhissä kirjoissa aina 4-luku; meillä on 4 evankeliumia; Buddha yhdisti koko oppinsa neljään jaloon totuuteen.

5 on ensimmäinen luku, joka on muodostunut parittain edellisistä, sillä kaikki edelliset luvut ovat osallisia 5:ssä. Ja kun

kaikki edelliset luvut 1, 2, 3, 4 lasketaan yhteen, tulee siitä 10, josta puolet on 5. Ihmisellä on 5 sormea toisessa ja 5 toisessa kädessä, yhteensä 10, joka ilmaisee hänen toimintaansa. Ne ovat jaetut kahteen käteen, siinä on mahdollisuus hyvään ja pahaan. 5 on ihmisen luku, viisikulmio kuvaa ihmistä, kuten muistamme edellisistä kabbalistisista tutkimuksista. Jeesuksella on 5 käskyä, samoin Buddhalla; Mooseksella on 10 käskyä, myös Buddhalla on 10 käskyä.

6 on jumaluuden luku, kun se on maailmassa ilmenneenä. 6 on nuo kaksi kolmiota, joissa Jumala on kuin salassa. Sentähden siinä on sekä hyvä että paha; 6 on kaiken työn luku. Myöskin on 6 suuntaa tässä ilmenneessä maailmassa: ylös ja alas, eteen ja taakse sekä kummallekin sivulle.

7 on pyhä luku, joka aina esiintyy luonnossa. Kuukaudessa on $4 \times 7 = 28$ päivää, spektrumissa on 7 väriä, on 7 kokonaista ääntä j.n.e.

8 on taas ensimmäinen kuutioluku ja sen suhteen on huomattava, että siinä on jo pientä taikaa. Jokaisen parittoman luvun neliö on jaollinen 8:lla sillä tavalla, että 1 aina jää. Ensimmäinen pariton luku on 3, sen neliö, 3×3 , on $9 = (1 \times 8) + 1$. Sitten tulee:

$$5 \times 5 = 25 = (3 \times 8) + 1$$

$$7 \times 7 = 49 = (6 \times 8) + 1$$

$$9 \times 9 = 81 = (10 \times 8) + 1$$

$$11 \times 11 = 121 = (15 \times 8) + 1 \text{ j.n.e.}$$

Evankeliumissa on 8 autuutta ja Buddhan jalo tie on 8-kertainen.